

Veronica Huveneers: 'In één scheur anders.' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2010. ISBN 9789048412761 (Hartziekten/Aorta dissectie/Syndroom van Marfan/1) Zie ook www.freemusketeers.nl

Soort boek/stijl/ziekte: Ervaringsverhaal van Veronica Huveneers over de periode (2007-2009) dat zij een scheur kreeg in het opstijgende deel van de grote lichaamsslagader (= Aorta dissectie) en daarvan genas. Een spannend goed leesbaar boekje.

Over de schrijfster: Veronica Huveneers (1983) groeide op in het Limburgse Beek. Zij kreeg de diagnose borderline, werkt én studeert aan de Hogeschool van Amsterdam. Haar passie is schrijven en met dit boekje probeert zij mede een traumatische ervaring te verwerken.

Korte beschrijving: Huveneers beschrijft hoe ze, na een fijne vakantie met haar ouders en A.So (= ex-vriend) plotseling last kreeg van heftige pijn in haar kaak en borststreek. Ze weet dat het fout zit, maar wordt door A.So niet serieus genomen. Bij de huisartsenpost van het ziekenhuis denken ze aanvankelijk aan een paniekaanval en vervolgens aan een longembolie. A.So blijft de grote afwezige die zegt niet tegen ziekenhuizen te kunnen. Dan blijkt dat een stuk van Veronica's aorta bestaat uit gedegenerend bindweefsel en is gaan scheuren. Haar enige overlevingskans is een spoedoperatie. Niet duidelijk is of ze die wel zal overleven.

Veronica krijgt een kunst aortaboog en een mechanische aortaklep. Bij het plaatsen hiervan werd de geleiding van haar hart geraakt, zodat ze aanvankelijk geen eigen hartactiviteit meer heeft. Veronica blijft in leven, maar de periode na deze operatie is vol terugval en tegenslagen. Ze moet, na de operatie, vanwege complicaties, terug naar de intensive care en krijgt een pacemaker. Veronica heeft het lichamelijk en geestelijk zwaar. Ze vertelt hoe verplegenden niet altijd op haar hulpgeroep reageerden. Een nam haar klachten niet serieus en verwees daarbij naar haar achtergronden (een borderline diagnose), terwijl dat niet terecht was. Daarnaast beschrijft ze de verpleger die haar wél goed benaderde en hoe ze uitkeek naar zijn komst.

Veronica blijft drie weken aan de hartbewaking en mag dan naar huis. Daar breekt een nieuwe periode aan van revalideren om haar hart weer zoveel mogelijk zelf te laten werken. Ze heeft angst en paniekaanvallen en moet een nieuw evenwicht vinden.

Na twee jaar beschrijft Veronica hoe 'deze terroristische aanslag op haar lichaam' haar leven beïnvloedt, wat ze wél en níet kan. Ze heeft A.So uit haar leven gebannen, maar weet haar vader en moeder, die haar voortdurend gesteund hebben, nog meer te waarderen. Ze kan bijvoorbeeld van het samen zijn met geliefden nog meer genieten.

Wat viel op: De enorme impact van deze aandoening. Op het moment dat ontdekt is wat er aan de hand is, kan de persoon binnen enkele uren sterven. En dat is Veronica ook gezegd. Maar ze heeft het overleefd. Hoe belangrijk dan momenten zijn waarop belangrijke familieleden (haar vader en moeder) aanwezig zijn, hoewel ze die eigenlijk niet wil belasten met het nieuws. Hoe zwaar het genezingsproces is.

Citaten: Pag. 11-12: 'Mevrouw, ' zei de cardioloog, 'ik weet niet hoe ik U dit zeggen moet.' Dan zeg het toch maar nu! 'Mevrouw... Uw aorta is aan het scheuren.' Direct schieten alle anatomielessen die ik ooit heb gevolgd op school door mijn hoofd. Het

eerste wat ik denk en direct ook vraag was 'leef ik morgen nog?' 'Nee mevrouw, we weten niet eens hoeveel tijd u nu nog heeft of dat we u nog kunnen redden met operaties. Ik moet acuut het academisch ziekenhuis inlichten en het protocol gaan volgen.' En hij loopt haastig weg.'

Pag. 12: 'Kunnen we iemand inlichten, je ouders?' Nee, U mag ze dat niet aandoen! Nee, bel ze niet, dat wil ik niet! Ik ga dood, het is waar, het gebeurt nu. (...) Ineens staan mam en pap aan mijn bed.'

Pag. 15-16: 'Wat is er toch gebeurd...? Ik heb zo'n afschuwelijke dorst... Ik wil mijn mama, ik wil mijn papa... Help! (...) Wanneer ik bijkom lig ik met mijn hoofdeinde helemaal naar beneden en roept iedereen dat ik terugmoet naar intensive care. (...) ik voel me niet lekker en wil bellen. Ik druk op de bel, maar de bel blijkt niet ingestoken te zijn en ik raak in paniek. Ik roep en ik schreeuw om hulp maar de enige zuster die ik zie geeft er geen gehoor aan. (...) Na een hele lange tijd komt de zuster eindelijk en ik vraag ontzet waarom ze niet naar me toekwam terwijl ik hier zo ontredderd erbij lig, en ze antwoordt doodleuk dat ze bezig was met de overdracht.'

Pag. 24-25: 'Er is een verpleger die af en toe een praatje komt maken en die zich afvraagt of ik niet een keer met hem naar buiten mag. (...) Hij praat met mij over wat er allemaal gebeurd is, dat ik geopereerd ben aan mijn scheurende aorta, een zogenaamde Bentall procedure (uitleg zie noot pagina 24) , waarbij ze een kunstaortaboog over de bestaande schuiven en vastnaaien. (...) Hij vertelt me ook iets wat volkomen nieuw is. ...'

Pag. 43: 'En toch... hoe meer tijd er verstrijkt dat dingen stabiel zijn...hoe verbazingwekkend sneller ik de kracht weer hervind om over te gaan tot de orde van de dag. Sinds die dag, dat ik bijna voorgoed afscheid van het leven moest nemen, bekijk ik alles door andere ogen. Een vernieuwde blik'

Recensie: Kitten83 (www.bol.com): Aangrijpend en meeslepend verhaal over de ontdekking van een aorta dissectie en de emotionele achtbaan waar je vervolgens in terecht komt. Aanrader!